

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2007 r. — Shell Petroleum i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-38/07)

(2007/C 82/96)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Shell Petroleum NV (Haga, Niderlandy), Shell Nederland BV (Haga, Niderlandy) i Shell Nederland Chemie BV (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci T. Snoep i J. Brockhoff)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Shell Petroleum NV wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w całości w zakresie, w jakim dotyczy ona Shell Petroleum NV;
- tytułem żądania ewentualnego:
 - stwierdzenie nieważności art. 2 lit. d) decyzji lub
 - zmniejszenie odpowiednio nałożonej grzywny; i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Shell Nederland BV wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w całości w zakresie, w jakim dotyczy ona Shell Petroleum BV;
- tytułem żądania ewentualnego:
 - stwierdzenie nieważności art. 2 lit. d) decyzji lub
 - zmniejszenie odpowiednio nałożonej grzywny; i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Shell Nederland Chemie BV wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. d) decyzji lub zmniejszenie odpowiednio nałożonej grzywny; i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca dąży do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2006)5700 wersja ostateczna z dnia 29 listopada 2006 r. w sprawie COMP/F/38.638 Butadiene Rubber i Emulsion Styrene Butadiene Rubber, w której Komisja stwierdziła, że skarżące wraz z innymi przedsiębiorstwami naruszyły art. 81 WE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, uzgadniając ceny towarów, dokonując podziału klientów na podstawie porozumień o niepodejmowaniu agresywnych działań i wymieniając informacje handlowe dotyczące cen, konkurentów i klientów.

Na poparcie swoich żądań skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 7 i 23 ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia Rady nr 1/2003 ⁽¹⁾ poprzez:

- a) przypisanie odpowiedzialności za naruszenie także spółkom Shell Petroleum NV i Shell Nederland BV, nawet jeżeli Komisja uznaje, że tylko spółka Shell Nederland Chemie BV bezpośrednio uczestniczyła w naruszeniu;
- b) podwyższenie podstawowej kwoty grzywny nałożonej na skarżące o 50 % za ponowne naruszenie zasad proporcjonalności i pewności prawa;
- c) zastosowanie współczynnika odstraszenia za naruszenie zasad równego traktowania i proporcjonalności; oraz
- d) określenie początkowej kwoty grzywny nałożonej na skarżące za naruszenie Wytucznych w sprawie metody ustalania grzywien ⁽²⁾, zasad proporcjonalności i równego traktowania.

Ewentualnie, skarżące wskazują naruszenie obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 253 WE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, str. 1).

⁽²⁾ Komunikat Komisji z dnia 14 stycznia 1998 r. zatytułowany „Wytuczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali” (Dz.U. 1998, C 9, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2007 r. — ENI przeciwko Komisji

(Sprawa T-39/07)

(2007/C 82/97)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Eni SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci prof. G.M. Roberti i I. Perego)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części w jakiej obciąża skarżącą odpowiedzialnością za działania podlegające karze;
- uchylene lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą zgodnie z art. 2 tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona przeciwko tej samej decyzji, która została zaskarżona w sprawie T-38/07 Shell Petroleum i in. przeciwko Komisji.

ENI twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza prawo w zakresie, w jakim przypisuje jej odpowiedzialność za rzekome działania podlegające karze podejmowane przez inne spółki w ramach zмовы jedynie z powodu pełnionej przez nią roli spółki dominującej posiadającej całość kapitału. W tych okolicznościach skarżący twierdzi, że:

- Komisja opiera się zasadniczo na niewzruszalnym domniemaniu odpowiedzialności związanej ze strukturą własnościową, która nie znajduje uzasadnienia i jest sprzeczna z zasadami określonymi w praktyce i w orzecznictwie wspólnotowym dotyczącymi stosowania art. 81 WE w odniesieniu do grup przedsiębiorstw. Takie podejście narusza także podstawową zasadę indywidualizacji odpowiedzialności i kary oraz zasadę legalności, co jest wynikiem oczywistych błędów w ocenie stanu faktycznego przedstawionego przez ENI w celu obalenia domniemania zastosowanego przez Komisję. W tych okolicznościach Komisja naruszyła wymóg wynikający z art. 253 WE nie uzasadniając należycie dokonanej oceny.
- ponadto, zaskarżona decyzja nie uwzględnia zasady ograniczonej odpowiedzialności spółek kapitałowych, wynikającej z prawa spółek wspólnego dla państw członkowskich, międzynarodowej praktyki prawnej i samego prawa wspólnotowego, co wydaje się być jednocześnie niespójne z kryteriami ustanowionymi w celu wykonania zasad wspólnotowego prawa konkurencji w odniesieniu do spraw dotyczących sukcesji/przejęcia przedsiębiorstw. Podobnie w odniesieniu do tych kwestii, zaskarżona decyzja nie zawiera uzasadnienia.

Spółka ENI wnosi także o uchylenie lub znaczne obniżenie nałożonej na nią grzywny, mając na względzie, że Komisja:

- nie dokonała oceny wpływu na właściwy rynek rzekomo ustalonego działania stanowiącego naruszenie;
- niewłaściwie zastosowała okoliczność obciążającą związaną z ponownym popełnieniem naruszenia tego samego typu, odnosząc się do decyzji wydanych wiele lat temu na podstawie art. 81 WE, które w żaden sposób nie dotyczą skarżącej, nawet na podstawie pełnionej przez nią roli spółki dominującej;
- ponadto, błędnie wykluczyła spółkę Syndial z grona adresatów niniejszej decyzji, naruszając w ten sposób kryteria ustanowione przez orzecznictwo i art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, nie biorąc pod uwagę obrotu tej spółki.

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 13 grudnia 2006 r. w sprawie F-17/05 de Brito Sequeira Carvalho przeciwko Komisji, wniesione w dniu 14 lutego 2007 r. przez José António de Brito Sequeira Carvalho

(Sprawa T-40/07 P)

(2007/C 82/98)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: José António de Brito Sequeira Carvalho (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: O. Martins, adwokat)

Dруга strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne i zasadne;
- nakazanie Komisji przedstawienia wszystkich dokumentów dotyczących wnoszącego odwołanie znajdujących się w aktach administracyjnych Biura dochodzeń i dyscypliny Komisji (IDOC) lub aktach medycznych i wszystkich innych miejscach, rozpoczynając od dokumentów i aktów należących do postępowania poprzedzającego wniesienie skargi wszczętego w dniu 2 lutego 2001 r. dotyczących rzekomych dowodów zniesławiającego zachowania przypisywanych wnoszącemu odwołanie;
- nakazanie Komisji przedstawienia podstawy prawnej wszczęcia przez urzędnika Komisji postępowania lekarskiego mającego na celu ocenę zdrowia psychicznego wnoszącego odwołanie i jednocześnie zobowiązanie organu powołującego do wskazania podstawy prawnej powołania tego urzędnika w ramach dochodzenia administracyjnego dotyczącego okoliczności zniesławienia oraz do przedstawienia akt postępowania poprzedzającego wniesienie skargi;
- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-17/05;
- stwierdzenie niezgodności z prawem postępowania lekarskiego prowadzonego w miejsce postępowania administracyjnego od 2001 r.;
- stwierdzenie naruszenia zasady rozsądnego czasu trwania postępowania przez to postępowania, które wciąż nie zostało zakończone;
- stwierdzenie nieważności i nieistnienia aktu wydanego przez urzędnika Komisji w dniu 18 czerwca 2004 r. ze względu na brak jego kompetencji i brak uzasadnienia oraz niemożliwości przypisania go Komisji;
- stwierdzenie nieistnienia w sensie prawnym aktu organu powołującego z dnia 28 czerwca 2004 r., jak również niedopuszczalności powoływania go przeciwko wnoszącemu odwołanie, ponieważ jest mu on nieznan;
- stwierdzenie, że Komisja prowadzi podwójną dokumentację zawierającą nieprawdziwe dane osobowe, krzywdzące dla wnoszącego odwołanie;